

[Kurt Hansen]

og det store flertal i folketinget ønsker at fortsætte denne politik, som øger arbejdsløsheden, som laver omfordeling fra lønninger til profitter, som er med til på mange forskellige måder at gøre forholdene meget værre for lønarbejderne.

Derfor er det oplagt, at lønarbejderne selv må tage den kamp op imod denne lønsænkningspolitik, en kamp, der har flere målsætninger, kan man godt sige, dels et opgør med lønsænkningspolitikken, men så sandelig da også et opgør med den SV-regering, der så klart har givet Arbejdsgiverforeningen, Grosserer-Societetet og hele balladen dér håndslag på, at lønsænkningspolitikken skal nok fortsætte, milliardtilskuddene skal fortsætte, vi skal nok støtte jer på alle mulige leder og kanter i jeres bestræbelser på at få den maksimale profit.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om øget beskæftigelse [af Jørgen Jensen (DKP) m. fl.].

(Beslutningsforslag nr. B 67. Fremsat 6/2 79).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Auken):

Jeg vil først sige, at jeg synes, det er positivt, at det kommunistiske parti fremlægger ideer og forslag til en forbedring af den danske beskæftigelsessituation. Jeg synes også, det er positivt, at man er blevet opmærksom på, hvor vigtig en rolle for den nationale

handlefrihed i beskæftigelsesmæssig henseende betalingsbalancen spiller. Jeg vil gerne rose kommunisterne for, at man ved opgørelsen af sine forslag har gjort et forsøg på at tænke den realøkonomiske problemstilling igennem, som det danske samfund står over for. Måtte denne spirende erkendelse til virkelighedstænkning brede sig til andre dele af det kommunistiske partis virksomhed.

Jeg vil også anerkende, at dele af enkeltelementerne i forslaget er udtryk for en positiv holdning og udtryk for en tankegang, der ligger tæt op ad en række af de overvejelser, regeringen gør sig vedrørende forbedring af beskæftigelsessituationen.

Imidlertid må jeg nok om den konkrete beregningsopstilling i forbindelse med kommunisternes nytænkning vedrørende beskæftigelse og betalingsbalance sige, at jeg tror, man gør klogt i at anskaffe en lommeregner og prøve at regne disse tal sammen én gang til.

For det første må jeg sige vedrørende de importkvoter, der er opgjort i forslaget, at forestillingen om, at de uddannelsessøgende skulle have en sammensætning af deres private forbrug, som gjorde importindholdet langt mindre end for den almindelige befolkning, tror jeg er meget urealistisk. Man opererer her med en importkvote på godt $\frac{1}{10}$ af det, man pumper ud i uddannelsesstøtte – et forslag, man af mange grunde kan have i hvert fald en vis sympati for. Det tilsvarende gælder importkvoterne vedrørende en voldsom forøgelse af det almennyttige boligbyggeri, byfornyelse og spørgsmålet om en øget ansættelse i den offentlige sektor. Det ville måske være interessant på et tidspunkt at se det materiale, kommunisterne har benyttet for at beregne disse importkvoter, idet de jo afviger fra samtlige tilgængelige offentliggjorte tal på dette område.

Det er i hvert fald ikke regeringens opfattelse, at man igennem en udpumpning af købekraft i det danske samfund på omkring 11 mia kr. kan få en udvikling, der er neutral i forhold til betalingsbalancen. Jeg skal i den forbindelse også henvise til, hvad jeg tidligere har sagt om en voldsom forøgelse af de offentlige investeringer. Det er rigtigt, at man gennem en mere nationalt hensyntagende sammensætning af det offentlige investeringsprogram kan opnå forbedret andel og engagement af dansk industri i løsningen af